

Arrest

nr. 61 906 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. CAMERLYNCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan het verzoek om inlichtingen dat op 23 december 2010 aangetekend werd verstuurd naar uw gekozen woonplaats, en dit binnen een maand na de verzending ervan, en u hebt hiervoor geen geldige reden meegedeeld.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in een eerste en enig middel de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur en van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, da hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster stelt dat zij heel wat medische klachten heeft en naar een aantal zittingen niet kon komen. Blijkbaar zou er op 23 december 2010 een schrijven naar verzoekster gestuurd zijn met een verzoek tot inlichtingen. Verzoekster is formeel dat zij deze uitnodiging niet ontving. Verzoekster stelt nog dat ze gepast reageerde op de uitnodigingen tot verhoor met bewijs van medische overmacht op de drie voorafgaandelijke oproepen. Verzoekster is het niet eens met de opmerking in de bestreden beslissing dat haar gedrag blijk zou geven van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure. Verzoekster stelt dat ze het schrijven nooit ontving en dus niet gereageerd heeft. Verzoekster heeft op 21 februari 2011 het CGVS aangeschreven met de vraag om een kopij van het beweerde schrijven. Dit is niet gebeurd, waarop verzoekster een aanvraag tot afschrift van het asioldossier heeft ingediend. In de doorgestuurde stukken was de brief van 21 februari 2011 niet te vinden. Verzoekster meent dat haar rechten van verdediging geschonden zijn, nu zij niet weet naar welk adres deze brief dan wel gestuurd zou zijn. Verzoekster stelt dat zij sinds 20 september 2010 op het Deken de Saegherplein 26/11, 8800 Roeselare woont. Het CGVS was hiervan op de hoogte. Verzoekster meent dat het zeer onzorgvuldig zou zijn van het CGVS indien zij het schrijven zou hebben gericht naar het oude adres van verzoekster. Verzoekster meent dat het minstens onzorgvuldig overkomt om de raadsman van verzoekster niet aan te schrijven. Verzoekster meent dat er sprake is van overmacht, nu ze de brief om inlichtingen niet ontving en zij niet binnen de maand kon reageren.

Verweerder stelt : « Verweerder erkent dat verzoekster in het verleden na de uitnodigingen door het CGVS om zich aan te bieden, inderdaad een medisch attest heeft opgestuurd waaruit bleek dat ze niet op het verhoor aanwezig kon zijn. Er moet echter worden opgemerkt dat verzoekster bij de vraag om inlichtingen (d.d. 23/12/2010) heeft nagelaten te reageren. De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek om inlichtingen dat op 23 december 2010 werd verstuurd. Een dergelijk gedrag geeft inderdaad blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure.”

De Raad meent dat het gebrek aan gevolg geven aan een verzoek om inlichtingen zonder geldige reden zoals bepaald in artikel 57/10 van de vreemdelingenwet beschouwd kan worden als een gebrek aan medewerking in de asielprocedure.

Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde schending van de rechten van de verdediging stelt verweerder : « Waar verzoekster stelt dat ze na de aanvraag tot afschrift van het asioldossier de brief van 21 februari 2011 niet zou hebben ontvangen, merkt verweerder op dat er zich in het administratieve

dossier geen brief van die datum bevindt. Verweerder begrijpt dan ook niet naar welke brief verzoekster verwijst.

Verweerder stelt wel vast dat de vraag tot inlichtingen werd opgestuurd op 23 december 2010 naar het adres dat verzoekster zelf op gaf, namelijk Deken De Saegherplein 26 bus 11, 8800 Roeselare. Dit adres wordt ook als de gekozen woonplaats door verzoekster in haar verzoekschrift aangeduid. De vraag tot inlichtingen is bijgevolg wel degelijk naar het correcte adres verstuurd."

De Raad schaaft zich achter dit motief en maakt het zich eigen.

Met betrekking tot de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verweerder : "(...) Waar verzoekster beweert dat haar raadsman eveneens van deze brief op de hoogte diende te worden gesteld, merkt verweerder op dat uit het administratieve dossier blijkt dat de raadsman van verzoekster pas op 22 februari 2011 zijn tussenkomst in dit dossier heeft gemeld. Het was dan ook onmogelijk voor het CGVS om de brief van 23 december 2010 ook naar de raadsman te versturen, aangezien hij op dat moment nog niet tussenkwam in het dossier van verzoekster. Verweerder stelt hierbij vast dat aan het verzoekschrift een brief van de advocaat is gehecht van een eerdere datum (d.d. 16/07/2010). Vermits deze brief zich niet in het administratieve dossier bevindt, was het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om er rekening mee te houden.

Verweerder voegt er nog aan toe dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft. (...)"

De Raad schaaft zich achter dit motief en maakt het zich eigen.

Verzoekster stelt dat er sprake is van overmacht daar verzoekster de brief om inlichtingen niet ontving en zij aldus niet kon reageren binnen de maand.

Artikel 57/10 van de vreemdelingenwet vereist geen overmacht maar een geldige reden. De loutere stelling dat men een aangetekende brief, die verzonden werd naar de door verzoekster aangewezen woonplaats, niet ontvangen werd is geen geldige reden. Artikel 57/10 van de vreemdelingenwet werd niet geschonden.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal, op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing kon nemen, vermits de vraag om inlichtingen correct is verstuurd naar de woonplaats van verzoekster en zij er geen gevolg aan gegeven heeft en ook niet binnen de maand na de verzending hiervoor een geldige reden gegeven heeft. Zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden dan ook afdoende gemotiveerd. Het middel is niet gegrond. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Na de vaststelling dat de beslissing genomen werd met toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet moet de Raad niet ingaan op de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag (RvS (toelaatbaarheid Cassatie) 7 mei 2008, nr. 2690).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S; QUINTENS

G. de MOFFARTS